juure wõtma, teda koli panema ja oma ameti peale wälja õpetama, mis eest temale linna laekast iga aasta jugu sai maksetud. Sep lubas seda teha.

Nüüd olid Jaagubi priiduse pääwad otsas! Otsas kerjamine ja hulkumine! Otsas õunade, ploomide, magusa marjade söömine! Jaagubil ei olnud sepa maeas ka töeste mite head pääwad. Sepa rahwas ei elanud mite heaste. Sõimamine, taplemine, riidlemine, peksmine oli paigal nenda wahel lahti! Seda ei pannud tema aga mite imeks, sest nenda oli tema wanemate juures ka lugu olnud. Aga sõnakuulmist ep olnud pois ilmasgi weel õpinud, se läks temale wäga raskeks õpida. Koolis käis tema iga pääwa neli tundi ja seal sai tema ka koolmeistri kepiga tutwaks. Tuli tema kõeu, siis pidi raske hamriga rauda tagurna, kui mite, siis tagus sepa sarapu tema selga. Ei ükski inimene ei näitnud temale, paragu Jumal, armastust ja selle läbi läks tema süda ika weel kõwemaks. Oh et ometegi inimesed, kellel lapsi on kaswatada, olgu omad, olgu wõerad, seda mõistaksid, et mite ükskes hirmuga, waid weel enam armuga seda peab tegema! Häda sellele, kes lapsi pahandab, sellel oleks parem, et weski kiwi tema kaela pantakse ja teda mere põhja wisetakse!

Jaagubi mõted hakasid nüüd ika enam selle peale käima, kuida tema sealt wõiks lahti saada, ja „kaugele, mailma sisse" minna, et tema kül sugugi ei teadnud kus se „kaugle mailm" oli.

Ühel homikul oli Jaagup kadund. Sep andis kohe kohtu teada. Linna soldat läks otsima, sai poisi kinni, töi linna tagasi. Teised poisid juures tropis taga järel, saatsid teda öiskamisega ja irwitades kohtu maca ukse ete. Nuhtluseks sai tema wangi-rauda pandud ja kolmeks pääwaks torni. Tema süda oli wäga täis, et wiha pärast hambaid kiristas, aga mis teha! Weel enam aga kui nuhtluse läbi läks tema tigedaks, et kroonu-raha-korjaja, kes just ka kohtu toas oli, teda wäga kibedaste pilkas ja naeras. Se kihutas ni wäga tema südant, et tema seda ei ilmas ei saanud äraunustada ja et se kui paigaline tuli tema südames põles. Kui tema jälle kõeu tagasi tuli ei olnud teretamine ka mite lahke, kuida kül wõib arwata!

Seda oli Jaagup nüüd kül äramõistnud, et ärajooksmisega lugu paremaks ei läinud, aga tema oli ka kuulnud, et kui õpipoisi aastad mööda, et siis selliks saab ja et sellid wõiwad minna, kuhu tahtwad. Wõtis nõuks seda aega rahuga äraoodata, aga sellepärast ei läinud tema süda mite paremaks. Sep oli weel kõwem tema wastu, sõimas teda paigal „jokksikuks", teised poisid niisamuti. Aga tema jäi waka ja mõtles oma südame tigeduses: „oot', kül maksan ükskord kõik kätte!"

Kooli aeg oli otsas, kiriku õpetusest oli tema ka lahti, aga süda oli tuim ja kange kui enne. Nüüd on aeg tulnud mõtles Jaagup, astus meistri ete,